

DNY VÍRY 5. 6. - 12. 6. 2016

OSTRAVSKO-OPAVSKÁ DIECÉZE

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST ŠENOV U OSTRAVY

Co všechno znamená křesťanství? Jaký je životní styl dnešních křesťanů? Čím žijí? Jak se projevuje víra v jejich životě?

To, co potřebujeme v životě nejvíce, je láska. A křesťanství je náboženství, které tvoří společenství lidí, kteří věří v jednoho Boha, který Je Láska ve třech osobách: Bůh Otec, Syn Ježíš Kristus a Duch svatý. Křtem se člověk stává Božím dítětem, takže jsme jedna velká rodina. Bůh miluje své děti bezpodmínečně a zve každého k životu plnému důvěry a lásky. My se to vše od našeho Otce učíme ve vztahu s ním. Takže křesťanství je i taková škola života. Stále se učíme v této škole života poznávat pravdu o Bohu i o sobě, o druhých. Ten, kdo lásku Otce zakusil a osobně prožil, a také to, co pochopil a poznal, si pak nechce nechat pro sebe a touží vše předávat dál. Moc bych si přála, aby lidé, kteří křesťany potkávají a poznávají, je poznali právě podle lásky – aby aniž by o své

víře slovem něco vyznávali, poznali z jejich života, že tady je něco, co z křesťanů vyzařuje a přitahuje ostatní. Velká rodina křesťanů je otevřená všem.

Žijeme v době různých životních stylů, které nabízejí snadnost a požitky. Ale to vše, co tento svět nabízí, nepřináší člověku plnou radost a spokojenost v té míře, po jaké v hloubi srdce opravdu touží. V srdci každého člověka je zakotvena touha po pravé lásce, kráse, dobru, pokoji, jednotě a to v plnosti můžeme najít jedině v Bohu. Životní styl křesťanů je život ve svobodě a v pravdě, důvěře a jistotě, že ať se děje cokoli, nebeský Otec všechno dokáže proměnit v dobro. Dostali jsme od Boha příkázání, která nám pomáhají žít život v pravdě, beze strachu. Když je člověk pochopí, proč je dodržovat a jak je žít v lásce, tak život nebude zbavený bolesti, starostí a trápení, ale naučí nás milosrdenství a pokoře, bude proměňovat naše krutosti, sebestřednosti, nesmířlivosti, neústupnosti, pomstychtivosti, nevěru, žárlivost, posuzování. My jsme lidé křehcí, slabí, hříšní a chybujeme a padáme, ale záleží na tom, jak rychle se

KŘESŤANSTVÍ NABÍZÍ MYŠLENÍ OBRÁCENÉ
NA ŽIVÉ LIDSKÉ NITRO, NA JEHO DYNAMIKU,
KTERÁ VYÚSTÍ V AKTIVITU VE PROSPĚCH
ŽIVOTA, LIDSTVA, SPOLEČNOSTI.

POZVÁNÍ

Vážený občane.
Dovolte, abych vás pozdravil s přáním všeho dobrého u příležitosti Dnů víry, které se konají k 20. výročí existence Ostravsko-opavské diecéze, především v Ostravě a okolí.

I naše farnost se k této akci připojuje. Chci vás tedy pozvat k účasti na duchovních, společenských, kulturních i dalších aktivitách. Přehled celé nabídky najdete na stránkách www.dnyviry2016.cz. Z těch největších chci jmenovat bohoslužbu na Masarykově náměstí v Ostravě nebo hudební festival Slezská lilie. Přehled těch, které se uskuteční v Šenově a Václavovicích, najdete na konci tohoto letáku. Tyto Dny víry slavíme jako příležitost představit život našeho společenství, které se nezaměřuje jen na oblast bohoslužebnou a udržování kostelů a far. Křesťanství je součástí naší společnosti více než tisíc let. Chceme být i dnes přínosem všude tam, kde žijeme. Jako dobří občané naší země, kterým záleží na ostatních, jsou ochotni pomáhat a především svědčit svým dobrým životem o Trojjediném Bohu, který miluje každého člověka.

Petr Okapal, farář

z těch pádů dokážeme zvednout a vše odevzdat do milosrdných rukou Bohu Otci, který odpouští. Stále se učíme odpouštět i my a tak žít v opravdové svobodě Božích dětí.

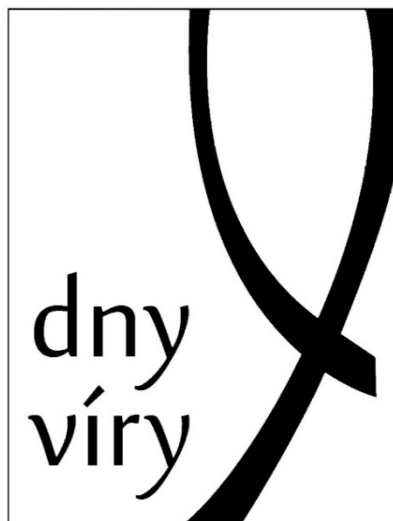
Křesťané obecně jako všichni lidé žijí radostmi, starostmi i problémy. Ale nejsme na to vše sami. Sdílená radost je dvojnásobná radost a sdílená bolest se ulehčí, když se může někomu svěřit. Spíše bych řekla, že čím větší rodina, tím jak více radostí, tak i více starostí a ta rodina křesťanská je veliká i ta naše farní a tak to vše spolu neseme společně. Vážím si vzájemné pomoci, která často mezi křesťany je živá. Ale aby byl život naplněný opravdu vzájemným pochopením, přijetím jedinečností každého z nás, provázený láskou, k tomu potřebujeme taky někde čerpat a to můžeme z těch nabízených darů, kterým v církvi říkáme svátosti. Také ztišením, modlitbou a přebýváním v Boží blízkosti.

Vážím si víry a vnímám jí jako velký dar. Jako křesťanka nosím Kristovo jméno. Věřím a vím, že nejsem nikdy sama, že je tady Někdo, kdo mě bezpodmínečně miluje takovou, jaká jsem a co víc, miluje mě tak, že položil za mne i svůj život a chce pro mě to nejlepší dobro. Je to nádherné vědět, že jsem takto milovaná i ve slabostech a pádech, ve své lidské křehkosti. Jedním z darů, které dostávám i skrze modlitbu je pokoj srdce a to je něco, s čím se každý den dá prožít v milosti, ať se děje cokoli v bolestech, starostech, o to více i v radosti a vděčnosti. Život je dar a život, žitý v lásce a pokoji je něco, co mě

uschopňuje k tomu, abych mohla skrze skutky nést do tohoto světa více tepla a světla. A to mi umožňuje moje víra v Boha, který se z lásky stal člověkem, aby se nám více přiblížil ve všem našem lidství a ukázal nám svým životem, jak žít a být tady pro druhé. Můj Bůh Je Láska a není u něho nic nemožného.

*Marcela Krůpová,
invalidní důchodce*

Jsem Husákovo dítě, proto můj prazázitek, který byl nějakým způsobem spojen s vírou, souvisí s nalezením staré modlitební knížky u babičky v kredenci někdy v předškolním věku. Má výchova (v rodině i ve škole) byla tedy ryze ateistická a pod pojmem „věřící“ jsem si představoval senilní modlící se babičky. V raném dospívání jsem (pokud nebylo riziko příliš velké) nosil na krku křížek, ale byla to spíš taková pubertální snaha o rebelii. Někdy v druhém ročníku na střední škole - tuším, že to bylo v roce 1988 - jsme v občanské výchově vyplňovali anonymní dotazník, který zjišťoval, zda někdo z nás věří v Boha. Tehdy jsem odpověděl „Ne“, ale mám

pocit, že mi to snad už tenkrát bylo i líto. Řekl bych, že někdy v tomto období jsem se stal tím, koho dnes nazývají „hledajícím“. Začal jsem číst Písmo (zejména proto, abych byl schopen „odborně“ argumentovat svědkům Jehovovým, kteří se mne v té době snažili probudit, či ostrážit) a postupně se setkával s „reprezentanty“ různých církví. Asi největší vliv na mne měly různé protestantské směry křesťanů, jen jsem se nějak nedokázal ztotožnit s tím takřka fanatickým nadšením, které jsem na jejich shromážděních pozoroval. Pořád jsem však čekal na nějaký silný duchovní zážitek, či zásadní zlom. Zlom nepřišel, ale já se tak nějak postupně začal považovat za křesťana. Na konci Markova evangelia čteme: „Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen“. Proto jsem i já začal přemýšlet o křtu. Moje představa byla taková, že zajdu za nějakým duchovním, sdělím mu svůj bohuľibý zájem, on mne polije vodou a bude. Nebylo. Dokonce mi ani nezáleželo na tom, zda budu pokřtěn u katolíků, nebo evangelíků. Ekumenické čtení mi zůstalo dodnes. Nakonec jsem se k tomuto kroku odhodlal až ve svých osmatřiceti letech. O nějakých svátostech jsem měl jen velmi matné tušení, nijak zvlášť jsem po nich neprahl, šlo mi jen o ten proces křtu. Katechumenát trval necelé dva roky. Během něj mi do sebe začaly zapadat jednotlivé dílky „katolického puzzle“ a jednotlivé svátosti se pro mne stávaly čím dál tím důležitější a to co mi v minulosti bylo proti srsti, jsem začínal chápat a mít rád.

Paradoxně začalo toto období přinášet „duchovní konflikty“ mezi mne a mou ženu. I ona pochází ze zcela ateistické rodiny a její cesta ke Kristu se velmi podobala té mé. Navíc jsme se poznali právě v onom období, kdy jsem se začal považovat za křesťana - tedy někdy na prahu dospělosti. Mnoho let jsme se tedy ve víře navzájem formovali a ovlivňovali. Žena však byla na přání babičky v dětství pokřtěna, tudíž potřebu křtu se mnou nesdílela - v tomto ohledu měla splněno. Nastávaly tedy situace, kdy jsem se já vracel večer domů ze setkání katechumenů nabitý silnými duchovními zážitky a doma jsem našel ženu, která tentýž čas trávila s našimi - tehdy malými dcerami. Ne vždy naše duchovní pohledy na svět souzněly. Navíc jsem začal cítit potřebu chodit v neděli do kostela. Do té doby jsem církev, ani kostel nepotřeboval. Kristus je přeci všude. Můj vztah s Bohem je osobní, atp. Zbytek rodiny mne respektoval, ale mou touhu se mnou nesdílel. Neděle vypadaly několik let následovně: V osm ráno jsem vyrazil pěšky z Šumbarku podél Lučiny do kostela sv. Markéty v Bludovicích a zhruba na oběd jsem byl doma. Opět jsme se s ženou nacházeli ve zcela odlišném duchovno / duševním rozpoložení. Vzorem křesťanské rodiny jsme asi nebyli. Malá změna nastala, když se starší dcera začala připravovat na první svaté přijímání. Při plnění „domácích úkolů“ z přípravy sice žena nenápadně obracela oči v sloup, ale účastnila se. Ba dokonce občas s námi zašla

i v neděli do kostela. No a letos společně s mladší dcerou přistoupila k prvnímu svatému přijímání i ona.

Stěžejní otázka celého tohoto vyznání zní: Jak se tedy nyní projevuje víra v mém každodenním životě? Křesťanství nechápu jako nějaký speciální druh životního stylu, ale spíš jakousi cestu, resp. snahu o následování Krista. Pochopil jsem, že nejsem schopen striktně dodržovat morální zásady vyplývající z Písma, mnohdy ani nejsem schopen rozlišit, co je v rozporu s ním. Mám například problém s předáváním víry svým dětem. Nemám (pozitivní) zkušenost od svých rodičů, cestu k Bohu jsem si našel sám a asi ne vždy dělám vše správně. Čím dál tím víc jsem si vědom své vlastní nedostatečnosti a bezmocnosti a snažím se o odevzdání Bohu a osobní vztah s Ním. Zjišťuji, že vydávat svědectví není žádná sranda. Spousta věcí, které bych rád sdělil, jsou slovy nesdělitelná, nebo jsou až příliš osobní. Přemýšlím, čím to celé nějak důstojně uzavřít. Říkám si, že citátem z Písma nemůžu nic zkazit: „...a nestydím se vydávat svědectví, neboť vím, komu jsem uvěřil!“ (2Tim 1,12)

*Antonín Vajda,
učitel na ZŠ*

Křesťanství je pro mne cele obsaženo ve třech oblíbených symbolech: srdce, kotvy a kříže. Srdce je symbolem Boží lásky ke každému konkrétnímu člověku. Pro mne je to moje jediná životní jistota: že jsem soustředěným cílem Jeho milujícího pohledu. Ve srovnání s touto pro mne tak důležitou skutečností jsou všechny ostatní skutečnosti mého života méně důležité. Kotva je pro mne symbolem společenství těch, kdo věří v živého, vzkříšeného Pána Ježíše Krista. Přes všechny urážky, které se křesťanským společenstvím ze strany nevěřících dostávají, je pro mne církev rodinou Božích dětí. Nedokonalých, ale směřujících za stejným cílem: k Bohu, který nás trpělivě učí milovat a touží, abychom se mu podobali. Kříž je především nástrojem umučení Ježíše Krista, znamením jeho sebe vydávající lásky. Jak on sám řekl: „Největší lásku má ten, kdo dá svůj život za své přátele“. Ježíš na kříži je základním symbolem křesťanství, znamením vítězství oběti a lásky nad hříchem smrti. Jako Ježíš zemřel na kříži a po třech dnech vstal z mrtvých, tak i my máme zemřít sami sobě - svému malému já - a vstát z mrtvých: stát se člověkem velké víry, naděje a lásky, člověkem radosti a naděje.

Pokud se v něčem dnešní křesťan liší svým životem od svého okolí, je to vždy dáno jeho opravdovým setkáváním se živým, osobním Bohem, a v síle Ducha svatého. Křesťan je pro své okolí tak trochu „mimo“. Důležitější jsou pro něj pokojné a spravedlivé mezilidské vztahy,

než hromadění majetku a život podle diktátu reklamních agentur. Důležitější je rodina založená na úctě, lásce a doživotní věrnosti, než přelétavé pokoušení osudu a život „na zkoušku“. Děti jsou více než domácí mazlíčci. Na druhou stranu je třeba říct, že většina dnešních křesťanů je pro své okolí pohoršením, protože nejsme takoví, jaké by nás náš Pán, bratr a přítel Ježíš, chtěl mít. Dnešní křesťané mají stále velké rezervy v naplňování svého cíle: života v síle Ducha svatého.

Křesťané žijí především svým osobním vztahem se vzkříšeným Kristem. S ním procházejí den za dnem, v modlitbě hledají naplnění své duše Jeho Duchem, a učí se tomu nejdůležitějšímu: trpělivé lásce k bližním a ke správné lásce k sobě - ve světle Jeho lásky, jakou On každého výlučně a osobně miluje.

O svoji víru musím pečovat a rozvíjet ji, hlavně tím, že už na samém počátku dne Bohu vyhradím určitý čas. Modlím se, čtu Bibli, prosím o světlo pro tento den. Pak mám šanci, že Jeho Duch mi nedá ztratit radost tím, že „minu cíl“ (tj. hřeším) a pomůže mi splnit úkoly, které den přináší. Takto den za dnem předu nitku svého života, s nadějí, že na jeho konci bude radostné setkání tváří v tvář s mým Stvořitelem.

*Petra Kuchařová,
pracovník v sociálních službách*

Co všechno znamená křesťanství? Nesmírné bohatství a vzácný dar. Jaký je životní styl dnešních křesťanů? Čím žijí? Nemám pocit, že žijí jinak, než ostatní, jen asi lépe

chápou smysl všech pozemských trampot. Desatero přikázání, předané Mojžíšovi, je jedinečným mravním kodexem a kdo se jen trochu snaží jej dodržovat, určitě jej to naplňuje štěstím. Jak se projevuje víra v mém každodenním životě? Myslím si, že mi dává pokoru, dar naslouchat problémům jiných lidí a pomáhá překonávat těžké životní zkoušky, kterých opravdu není málo. Díky ní se snažím žít se srdcem na dlani, vycházet vstříc ostatním v práci i v životě, pomáhat jim a mít pro ně pochopení a vykonávat své povolání spíše jako posláni s nejlepším svědomím (odtud i mé zvolené biřmovací jméno Marta podle biblické postavy, která se proslavila svou pohostinností). Snad se to aspoň trochu daří. Denně za to děkuji a prosím o trpělivost.

*Marie Kučerová,
vedoucí školní jídelny*

Křesťanství je jako kousek duše lidstva, který v sobě chová víru v Boží Lásku. Křesťanství - to jsou apoštolové, kteří chodili s Ježíšem, jsou to také lidé, kteří vystavěli Bohu honosné skvostné katedrály, a jsou to i lidé, kteří z lásky k Bohu žili v chudobě poustevnické chýše. A spousta dalších lidí, kteří udělali spoustu dobrého a taky spoustu chyb. Křesťanství je prostor, kde má své místo pravda, radost, láska, naděje, a také odpuštění, které všechno dobré očišťuje a obnovuje.

Myslím, že životní styl dnešních křesťanů je hodně různý a velmi rozmanitý, ale takový sjednocující prvek v životě všech křesťanů je společné prožívání neděle -

jako oslavy Ježíšova vzkříšení. Oslava ve společenství, která je obrovským darem.

Každý na svém místě, ve svém životě, ve svém povolání, ve vztazích, v rodinách žijeme s vděčností za všechno dobré a s nadějí, že i všechno spleťité a těžké nebo i všední a fádňní může být proměněno v něco krásného, protože je tu Někdo, kdo má tu moc a touhu proměňovat. Proměňovat svou Láskou - když ho o to poprosíme.

Křest jsem přijala ve 30 letech už jako vdaná žena a matka tří dětí - v den svátku Božího Milosrdenství. Bylo to v dubnu a napadl snůh. To sněžení jsem vnímala jako znamení, že se z nebe snáší Boží milost. A v každodenním životě? Miluji ty drobné Boží doteky - třeba jdu po ulici a uvidím kaluž ve tvaru srdce, ve které se odráží nebe - a nějak cítím, že je to od Něho, aby mi udělal radost. Nebo jednou v zimě jsem doma omylem nachystala talíř navíc. Uvědomila jsem si to v kostele při mši a pozastavila se nad tím, že neumím spočítat kolik nás bude doma u oběda. Ale pak jsem ucítila Jeho blízkost a pomyslela si: Ježíši, ty chceš, abych někoho pozvala na oběd? Ale koho? A když jsme vycházeli z kostela, seděl u schodů schoulený muž, který ten den ještě nic nejedl, který celou noc chodil, aby venku neumrznu, a přes den si u kostelních schodů odpočinul. Tak nakonec se ten talíř navíc hodil.

*Ivana Šínová,
prodavačka*

Pro každého člověka znamená křesťanství něco

jiného: pro politologa je nejrozšířenější vírou v Boha, pro religionistu je vírou v Ježíše Krista, pro materialistu je třeba opíem lidstva nebo středověkým nesmyslem. Pro mě samotnou je víra smyslem mého života, ukazuje mi směr i cíl mé životní cesty. Především je to víra v osobního Boha, který je Láskou. Proto hraje v životě křesťanů láska hlavní roli a všechny ostatní – byť dobré hodnoty – pouze role vedlejší. Z lásky k dětem ženy často rezignují na vlastní kariéru a vytvářejí rodinné domov. Z lásky k samotnému životu křesťané nikdy nepřijmou jako normu interrupci nebo eutanázii. Z lásky k bližním se křesťané snaží stále znovu odpouštět, stále znovu navazovat dobré vztahy, stavět a ne bořit, stavět a ne pálit mosty. Dále je to život v rámci církve. V církvi a skrze církve jsme přijali křest a přijímáme i další svátosti. Nejen každou neděli a o svátcích slavíme spolu s celou církví mši svatou, můžeme dokonce každý den. Celá církev také určitým způsobem prožívá rok v jeho jednotlivých liturgických obdobích. Církve vytváří i zastřešuje společenství mnoha různých lidí a předává učení v tradici. Osobní duchovní život je pak spojen s modlitbou, rozjímáním Písma, sebereflexí a pokáním. Křesťané žijí samozřejmě běžnými každodenními starostmi i radostmi jako všichni lidé, ale zároveň žijí ve své víře a ze své víry. Mají své plány a touhy, ale korigují je s tím, co je spíše správné. Ptají se po vůli Boží. V modlitbě růžence říkáme, že v Ježíše

věříme, že v něj doufáme a že jej milujeme. Myslím, že tyto věty krásně vystihují, čím křesťané vlastně žijí.

*Kateřina Rozbrojová,
učitelka*

Křesťanství je pro mě směr, společenství podobně smýšlejících lidí, kteří svým životem kráčí ke Kristu. Bůh tak miloval svět, člověka, že mu dal svého Syna Ježíše Krista. Jeho nesmírnou láskou jsme byli spaseni a každý, kdo

vyzná, že Ježíš je Pán, přijme Ho do svého srdce a dá se pokřtít, smí se nazývat dítětem Božím. Parafrazí jednoho biblického verše vzniklo heslo: Po lásce poznají křesťany. Jaký je životní styl dnešních křesťanů? Žít pro Krista je moc krásné a osvobozující. Rozhodnout se pro tento život však v dnešním světě není vůbec jednoduché. Pokud má člověk možnost zakusit přítomnost Pána v každodenním životě už

v dětství, je to veliký dar. Ježíš nás zve každý den, bez ustání nás volá, každého z nás si chce přitáhnout na své velké srdce. Jsme však lidé hříšní a zaslepení pomíjivostí pozemského života. A přitom Ježíš jen chce, abychom se milovali navzájem, jako On miloval nás. Bez lásky nejsme nic, bez Boží lásky v tomto světě nemáme šanci. Kéž by lidé viděli, slyšeli, kéž by se nechali uzdravit našim Pánem.

Čím křesťané žijí? Žijí ve společenství. Člověk je tvor společenský, neumí být sám. Žijeme z toho, že můžeme být spolu, sdílet své radosti i bolesti všedního dne. Nejsme sami a Bůh je uprostřed nás. Zapalujeme svíce, hořící plamen nám připomíná přítomného Krista. Tam, kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem Já uprostřed nich, říká nám Ježíš v Písmu svatém. Společenství s Bohem prožíváme také v našich rodinách a v neposlední řadě ve svých srdcích. Modlitba, zpěv, setkání při mši svaté, přijímání svátostí - i to je naše životodárná potrava, ze které žijeme, jsme naplněni.

Postupem času si uvědomuji obrovský dar víry. Od dětství jsem vedena k víře. Jsem rodičům a prarodičům moc vděčná za možnost žít ve víře. Je to veliká milost a cítím, jak se můj život ve víře mění, jak Bůh v mém životě působí. Cítím Jej ve všem, co prožívám. Když Ho pozvu do svého srdce, proměňuje mě. Když Ho pozvu do naší rodiny, je náš život požehnaný. Ano, bouřkové mraky přicházejí

a zastíní mi tak ty krásné okamžiky, ale díky veliké lásce mého Pána, který mě v těžkostech podpírá, pozvedá mě z prachu cest, se mohu opět postavit, začít znovu s Kristem a pro Krista. Velikou radost a Boží přítomnost prožívám zvláště při zpěvu chval, písní, které mi tak jednoduše a krásně pomohou vyznat, jak moc Ježíše miluji, jak moc je v mém životě důležitý.

*Zuzana Šplíchalová,
učitelka na MD*

Víra je dle mého názoru jedním z nejdůležitějších prvků v životě, ať si to přiznáme či nikoliv. Podle toho v co nebo koho člověk věří, podle toho žije. Člověk něco říká, říká, že se hlásí k tomu či onomu myšlenkovému směru, ale pak nějak žije a životem se lhat už moc nedá. Ať člověk chce nebo nechce, jeho činy mají vždy následky, dříve nebo později. Je spousta druhů víry, od víry v sebe, v blahobyt, v peníze, přes nejrůznější „něco“ k různým bohům a bůžkům. Současná míra mého poznání mě dovedla k víře v Trojjediného Boha. Tato víra mi dává smysl života a svobodu. Snažím se v Boha věřit, snažím se jej poznávat. Jak se mi to daří, nedokážu posoudit. To mohou posoudit lidé kolem mě. Je ale možné usuzovat a pak vyvozovat ze vztahů k lidem, k přírodě k věcem. Na všech těchto úrovních můžeme dělat spoustu chyb a my je děláme, protože si často myslíme, že si můžeme život „zjednodušit“.

Kdykoliv se dotknu Bible a otevřu ji, žasnu. Žasnu nad tou ohromující pravdou a moudrostí, ale také si

okamžitě uvědomím, jak jsem nepatrná, jak nechávám ležet tak obrovský zdroj moudrosti bez povšimnutí. Bible se nečte jako román nebo pohádka. Bible je živá kniha, podle které se dá žít - je obdivuhodné, že platí dnes, stejně jako před tisíci lety. Bible je stále aktuální, protože člověk je pořád stejný, jen podmínky jeho života se trochu mění. Podstata zůstává zachována. Každé slovo v Bibli je třeba vidět v souvislostech, tak jako je třeba i náš život vždy posuzovat v souvislostech. Je dobré, když člověk zkoumá různé úhly pohledu a postupně nalézá ten svůj. Proto je nutné prolomit skořápku kolem sebe a dívat se jak žijí jiní lidé a snažit se pochopit proč tak žijí. Myslím si, že je důležité, aby člověk celý život hledal pravdu, aby se nikdy nespokojil s výsledky svého hledání, protože život je příliš rozmanitý na to abychom jej poznali v celé jeho šíři a pestrosti. Jestliže je každá rostlinka tak dokonalá, že po té co na podzim zemřela, na jaře se zase objeví v plné kráse, jestliže život plodí život a to už miliardy let, věřím, že život je věčný, i když jeho podoby jsou různé. Já věřím, že po smrti možná zjistím jak to vlastně je, ale podrobnosti teď znát nemusím, mám dost co dělat

s tím abych se snažila důstojně prožít tento svůj život na Zemi, který je nádherný. Vidím, že svět je krásný, že člověk je úžasné stvoření, které má svobodu a povinnost poznávat dokonalost tohoto světa, vidím jak člověk a jeho věda dokáže neuvěřitelně používat své poznání, ale také vidím, že člověk stále jen poznává a využívá to, co tady existuje často bez jeho přičinění. Máme obrovskou možnost dobře využívat a přetvářet to co tady existuje a já si myslím, že máme i povinnost být před tímto vším pokorní.

*Magda Pustková,
starostka*

To co potřebuji pro každodenní život, stejně jako cokoli životně důležitého pro fungování těla je víra. Stává se pro mne jakýmsi lodivodem, pomáhá mi naplňovat dar vytvářet si vazby k bližním, k sobě samému, k Bohu, k přírodě, k tomu co se dotýká nejhlubší podstaty našeho bytí. Jsme jedinými tvory na této zemi obdarování rozumem a svobodnou volbou podmanit si tuto zemi, plodit a množit se. Ne však prosazovat jen svoje zájmy a vytvářet si nad čímkoli absolutní moc. Víra je pro mne prostor nabídky, je založená na budování všeobecného dobra kolem sebe, vede mne k přímosti, lásce a odpuštění, víra mi pomáhá vycházet vstříc bližnímu, ať už věřícímu či nevěřícímu, abych dokázal podávat pomocnou ruku a nebyl lhostejný k druhému člověku - přitom si uvědomuju, že takového jednání nebudu schopen, dokud nebudu svého bližního milovat stejně jako sebe samého.

Pokud chceme něco přenášet z křesťanských hodnot do běžného života, měli bychom být schopni ukázat, co je naším očekáváním, kriticky se stavět vůči všem pokusům různých ideologií absolutizovat pouze své vlastní projekce (dogmata). Naš duchovní způsob života by nás neměl vézt k úniku od naší zodpovědnosti za společnost, do níž jsme zasazeni. Naopak, k našim úkolům patří pokorná vnímavost pro znamení doby i v kulturním a politickém klimatu současného světa. Naším úkolem je udržovat a prohlubovat budování vztahů, ale všech, kterými jsme obklopeni včetně mezináboženského dialogu.

Thomas Merton - průkopník mezináboženského dialogu řekl: „Co se od nás dnes chce, není ani tak mluvit o Kristu, nýbrž nechat ho žít v nás, aby ho lidé mohli najít tím, že budou cítit, jak v nás žije“. Připomeňme kardinální ctnosti, které jsou tak důležité: moudrost, mírnost, spravedlnost a statečnost. Varujme se hlavních hříchů: pýcha, lakomství, nestřídmost, závist, hněv, smilstvo a lenost.

Svět je místo, které stvořil Bůh a ve kterém se toho i naší vinou mnoho pokazilo. Věřím tomu, že Bůh chce, abychom stále dávali svět do pořádku. Pokud stojíme o to budovat vyspělou společnost, zrealizujeme ji jenom tehdy, když většina z nás bude po ní nejen toužit, ale budeme skutečně žít podle křesťanských zásad.

Milan Pustka, protetik

mluvou, ani způsobem života. Nebydlí přece ve svých vlastních obcích, neužívají žádného zvláštního jazyka ani nevedou nějak neobyčejný život. A křesťanské učení není žádná lidská vymyšlenost ani nevzniklo z úsilí nějakých lidí toužících po vědění; vždyť křesťané se vůbec nezaštiťují nějakou moudrostí, jak to jinak bývá. A tak žijí v řeckých i barbarských městech, tak jak to každému život přinesl, a v oblékání i jídle a v ostatních stránkách života se zcela řídí místními obyčejí. A přece se jejich život vyznačuje nápadnými rysy, které budí podiv a jsou obecného mínění neuvěřitelné: Bydlí sice ve svém, ale jako by byli hosty a nájemníky. Na všem se podílejí jako svobodní občané, a nechávají si všechno líbit jako přistěhovalci a cizinci. Každou cizinu mají za vlast, a každá vlast je jim cizinou. Jako všichni ostatní se žení a mají děti, ale novorozence neodhazují. Jejich stůl je připraven pro všechny, lože však nikoli. Jsou sice v těle, podle těla však nežijí. Pobývají sice na zemi, ale domovem jsou v nebi. Stanovené zákony zachovávají, a svým životem všechny zákony překonávají. Všechny lidi milují, a všichni je pronásledují. Lidé je neznají, a přesto je odsuzují; usmrcují je, a oni dostávají život. Jsou žebráci a mnohé obdarovávají,

ve všem mají nouzi, a přece mají všeho nadbytek. Lidé je znevažují, a jim se uprostřed hanby dostává slávy. Jsou pomlouváni, a docházejí ospravedlnění. Zlořečí se jim, a oni dobrořečí, dostává se jim urážek, a oni prokazují čest. Činí-li dobro, trestají je jako zlé, a jsou-li trestáni, radují se, jakoby ožívali. Židé proti nim bojují jako proti cizákům a Řekové je pronásledují, ačkoli ani ve své nenávisti nedokážou udat důvod svého nepřátelství. Zkrátka a dobře, křesťané jsou pro svět tím, čím je pro tělo duše. Duše se nachází ve všech částech těla, křesťané ve všech obcích světa. A jako duše přebývá v těle, ač není z těla, tak přebývají křesťané ve světě, ale ze světa nejsou. Neviditelná duše je vězněna ve viditelném těle; i na křesťanech je vidět, že jsou ve světě, ale jejich zbožnost zůstává neviditelná. Tělo nenávidí duši, a ačkoli mu neublížila, bojuje proti ní, neboť mu brání v užívání rozkoší; a také svět nenávidí křesťany, aniž mu ublížili, a to proto, že odpírají rozkoším. Duše však miluje tělo i jeho údy, i když ji tělo nenávidí; a křesťané milují své nepřátele. Duše je sice držena v těle, ale sama tělo udržuje; i křesťané jsou drženi ve světě jako ve vězení, ale sami svět udržují. Takto význačné místo určil Bůh křesťanům a je nepřípustné z něho zběhnout.

(<http://revue.theofil.cz> -

Český překlad Listu Diognetovi apologetického starokřesťanského dopisu anonymního autora, jenž byl napsán pravděpodobně mezi 2. - 3. stoletím. Jedná se o nejstarší dochované křesťanské apologetické dílo, jež místy až poetickým jazykem vyjadřuje, kdo jsou křesťané oproti nevěřícím a jaký je jejich Bůh.)

Křesťané se od ostatních lidí neliší ani bydlištěm, ani

PROGRAM DNŮ VÍRY

Neděle 5. 6

10:00 Bohoslužba na Masarykově náměstí v Ostravě

(v případě trvalého deště v katedrále).

15:00 Kostel Prozřetelnosti Boží v Šenově:

- Varhaní duchovní hudba v provedení pana varhaníka Jana Verlíka.
- Koncert dětí šenovské farnosti.
- Prezentace nového kalendáře prof. Jindřicha Štreita, který fotil děti s mozkovou obrnou (kalendáře bude možné si zakoupit).
- Veřejná diskuse, odpovídat na otázky bude Mgr. Jiří Šiostrzonek, Ph.D., sociolog a vysokoškolský pedagog, pan Miloš Svoboda, otec dítěte s mozkovou obrnou a Petr Okapal, farář.
- Součástí bude malé občerstvení.

Pátek 10. 6.

12:00 až 20:00 Kostel sv. Václava ve Václavovicích:

- Možnost prohlídky, ztišení, modlitby v otevřeném kostele do 20:00.

12:00 až 24:00 Kostel Prozřetelnosti Boží v Šenově a jeho okolí:

- Možnost prohlídky, ztišení, modlitby v otevřeném kostele do 20:00.
- Odpolední program v kostele, v parku (případně i na faře) pro děti: 15:45 až 17:15 pro první stupeň ZŠ a 17:30 až 19:30 pro druhý stupeň ZŠ.
- 19:30 až 20:00 varhaní duchovní hudba v provedení pana varhaníka Jana Verlíka.
- Od 20:00 diskuse s otcem Leošem Ryškou o jeho cestě do Iráku s následným promítáním jeho nového dokumentu o této zemi a současné situaci v ní.
- 22:00 až 24:00 duchovní pásmo hudby a modliteb místních farníků, především mládeže, schůly.

Sobota 11. 6.

10:45 Svatý Kopeček u Olomouce:

- Pouť mládeže od 15 let a dospělých, kteří chtějí začít přípravu na svátost biřmování.

Neděle 12. 6.

15:00 Areál šenovského hřiště Lapačka:

- Od 15:00 Setkání rodin pořádané místní organizací KDÚ-ČSL a Jednotou Orla.

Po celý týden je možné v kostele sv. Václava ve Václavovicích shlédnout výstavu fotografií „Putování“. Domluvit se na otevření kostela ve Václavovicích je možné na tel. čísle 731766105. Výstavu fotografií prof. Jindřicha Štreita „Prozřetelnost Boží“, která je umístěna v prostorách fary v Šenově je možné shlédnout po předchozí domluvě na tel. čísle 731534034.

